

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 383/2019
16.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Немање Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр. 849/17 од 30.04.2018. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 415/18 од 11.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.04.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр. 849/17 од 30.04.2018. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 415/18 од 11.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К бр. 849/17 од 30.04.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године коју ће издржати у просторијама у којима станује са применом електронског надзора по правноснажности пресуде у складу са Законом о извршењу ванзаводских санкција и мера, а у случају да окривљени у време издржавања казне самовољно напусти просторије у којима станује, једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова или ако се казна не може извршити на овај начин, суд ће одредити да казну или остатак казне затвора окривљени издржава у заводу за извршење казне затвора, док му се у изречену казну затвора на основу члана 63. КЗ урачунава време проведено у притвору од 14.02.2018. године до 30.04.2018. године.

Истом пресудом окривљени АА обавезан је да плати трошкове кривичног поступка и то суду износ од 2.816,00 динара и на име паушала износ од 6.000,00 динара, а Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу износ од 57.631,65 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, као и да на основу члана 258. ЗКП

на име имовинскоправног захтева оштећеном ББ д.о.о. из ... исплати износ од 746.992,00 динара у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом извршења, док је оштећени ББ д.о.о. је упућен да преостали износ остварује у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 415/18 од 11.01.2019. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА и пуномоћника оштећеног ББ д.о.о. ..., а пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр. 849/17 од 30.04.2018. године је потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Немања Марковић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе на основу члана 423. тачка 1) ЗКП, а да бранилац буде обавештен о одржавању седнице већа Врховног касационог суда сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношења одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да су према окривљеном предузимане доказне радње због основа сумње да је извршио кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ у периоду од 2009. до 2011. године након чега је оптужен за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ које кривично дело није постојало у време предузимања инкриминисаних радњи, тј. није било предвиђено законом као кривично дело, па како између кривичног дела преваре из члана 208. КЗ и кривичног дела из члана 234. КЗ не постоји правни континуитет, осудом за кривично дело из члана 234. КЗ које није постојало у време извршења дела повређен је члан 1. КЗ и учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 420. став 2. ЗКП прописано је да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела.

По налажењу Врховног касационог суда наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА су неосновани јер сходно члану 420. став 2. ЗКП суд није везан правном квалификацијом, већ чињеничним описом кривичног дела, а у радњама окривљеног се стичу сви битни елементи продуженог

кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим. Доказне радње у овом кривичном поступку према окривљеном АА извођене су у правцу кривичног дела преваре из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, тим доказним радњама утврђивало се прибављање противправне имовинске користи, својство окривљеног као одговорног лица, начин на који је окривљени искористио свој положај и овлашћења и како је прекорачио границе својих овлашћења, себи прибавио противправну имовинску корист и нанео штету оштећеном, а након чега је тужилаштво поднело оптужни акт против окривљеног због кривичног дела из члана 234. КЗ које није постојало у време извршења кривичног дела. По налажењу Врховног касационог суда, у оваквој кривичноправној ситуацији, а сходно члану 420. став 2. ЗКП нема правног основа за разматрање постојања правног континуитета између правне квалификације која је иницијално од стране јавног тужилаштва окривљеном стављена на терет и оне због које је оптужни акт поднет и за које кривично дело је окривљени оглашен кривим, с обзиром да неспорно постоји континуитет у погледу предвиђености противправних радњи у закону које су предузете од стране окривљеног, и инкриминисаност истих, јер су те радње у време извршења кривичног дела, као такве биле прописане чланом 359. КЗ, док су у време подношења оптужног акта представљале битне елементе кривичног дела из члана 234. КЗ.

Надаље по ставу Врховног касационог суда, побијаним пресудама не доводи се у питање правилна примена закона, обзиром и да је у односу на окривљеног АА примењен блажи закон и правилно примењен члан 5. КЗ, јер је за кривично дело злоупотреба одговорног лица из члана 234. став 2. у вези става 1. КЗ које није постојало у време извршења кривичног дела, а за које је окривљени оглашен кривим, прописана казна затвора у трајању од 6 месеци до 5 година, док је за кривично дело преваре из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ према закону који је важио у време извршења кривичног дела прописана казна затвора од 1 до 8 година. Из изложеног, Врховни касациони суд је нашао да се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА неосновано указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због чега је захтев одбио као неоснован.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић